

i en tung Søvn, kunde ikke straks blive klar over, hvor han befandt sig. Han havde i sine Drømme færdedes i Berlin sammen med Fritjof og nogle af dennes Kunstner venner. De var netop kommen kørende i en Droske til deres Stamkneipe i Leipzigerstrasse, da Signe aabnede Døren til hans Kammer og bad ham komme ned.

I det Øjeblik, da det gik op for ham, hvor han var, og hvad Søsterens Ord betød, kom han til at fryse. Overgangen fra Verdensbyens Tummel til Søsterens stille Dødsbebudelse var selv hans Aandskonstitution for stærk. Endnu efter at være bleven paaklædt maatte han i nogen Tid gaa frem og tilbage i sit Kammer for at komme til Fatning.

Da han kom ned i Stuerne, fandt han alle sine Søsken samlede; de fleste af dem havde slet ikke været iseng men havde blundet rundt om i Lænestole og paa Sofaer for at være Faderen saa nær som muligt og straks at kunne være hos ham, om noget skulde ske. Dagligstuen var fuldt oplyst, og begge Dørfløjene ind til Sovekammeret var slaaet tilbage. Derinde brændte der kun en lille, tildækket Natlampe paa et Bord ved Siden af Moderen, der sad i sin Kurvestol ved Sengens Hovedgærde; men gennem den brede Døraabning faldt Lysskæret fra Dagligstuen lige ind paa Faderens hvide Skikkelse.

Han var allerede begyndt at tage Afsked med sine Børn. For at lette ham Aandedrættet havde man rejst ham lidt op og støttet ham med Puder.